

РЕШЕНИЕ

№ 1660

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 15.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7037** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл.198 ал. 4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържане под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по жалба на лишения от свобода К. П. С., изтърпяващ наказание „доживотен затвор“ в Затвора-гр.С. срещу Заповед № 2/21.06.2021 г., издадена от Р. Е. Д., на длъжност и.ф. началник на Затвора – С., с която на основание чл. 198, ал. 4 от ЗИНЗС е отказано на лишения от свобода К. П. С. да бъде преместен в общи помещения, с други лишени от свобода.

В жалбата и в депозираните по делото писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподателя адв. Ю. са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт респ. неговата нищожност поради липса на мотиви на оспорения акт и некомпетентност на органа издал акта. Отправеното до съда искане е за с искане за прогласяване нищожността на заповедта, а в условията на евентуалност за нейната отмяна, като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. Ю., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира се присъждане на разноски по реда на чл. 38, ал.2 от ЗАВ

Ответникът – Началникът на Затвора – С., редовно призован не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, трето отделение, 70 състав, като се запозна с искането и събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Лишеният от свобода К. П. С. е постъпил в Затвора С. на 06.11.2007 г. за изтърпяване на наказание „доживотен затвор“ за извършено престъпление по чл.116 от НК, с влязла в сила присъда по нохд № 75/99г. на Окръжен съд – Пловдив, като първоначално е бил с постановен специален режим, заменен в последствие за добро поведение и изпълнение на заложените в плана на присъдата цели и задачи със строг режим.

Във връзка с подадена молба с вх. № 3625 от 14.06.2021 г. на К.С. за настаняване в общи помещения, са изготвени становища от М.М., ИСДВР, от инспектор-психолог В. С. и от Д. Г. – НС“СДВР“ в Затвора [населено място]. В тях общо като извод е посочено, че по отношение на К. С. се наблюдавало позитивна линия в поведението на К. С., участва в религиозни беседи и курсове, активно се включва в груповите занимания, но тенденциите в поведението на жалбоподателя са непостоянни и не са настъпили трайни промени в нагласите и уменията за мислене. Посочено е, че основният мотив за преместването е влошеното му здравословно състояние и желание да бъде настанен в общо помещение с другите, което обаче не предполагало наличие на хипотезата на чл. 198, ал. 4 от ЗИНЗС.

С оспорената заповед № 2/21.06.2021 г., издадена от Р. Е. Д., на длъжност и.ф.началник на Затвора – С., на основание чл. 198, ал. 4 от ЗИНЗС е отказано на лишения от свобода К. П. С. да бъде преместен в общи помещения, с други лишени от свобода.

По делото са приложени и други писмени доказателства представени с административната преписка, в това число и заповед № Л-1965/2 от 11.06.2021 г. за компетентността на Р. Е. Д., както и доказателства приети в проведено се открито съдебно заседание, касаещи завършени курсове на обучения от жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна, по следните правни съображения:

По възражение за нищожност на акта:

В жалбата е направено искане за прогласяване на нищожността на оспорения акт, което искане съдът е длъжен да разгледа преди да извърши контролът за законосъобразността и обосноваването му.

Съгласно чл.149, ал. 5 от АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

Нормативна уредба за недействителността на административните актове липсва. Няма законово определение за нищожни или унищожяеми административни актове. Те са установени в административноправната теория и в съдебната практика понятия, които допринасят за изясняване на понятията „нищожност“ и „унищожяемост“ и за изграждане на критерии за разграничаване на нищожните от унищожяемите административни актове. Един административен акт е нищожен, когато е засегнат от тежък порок - от неспазване на изрично определените в закона условия за валидността на административния акт или поради нарушаване на някое от нормативно установените изисквания за законност на административните актове - изброени

съответно пет порока в чл. 146 АПК. Категорични критерии не са възможни, като преценката е с оглед на конкретни обстоятелства за допуснатата нередовност на акта.

На първо място, като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност”. В случая оспорената заповед е издадена от Р. Д. на длъжност и.ф. началник на Затвора-С., упълномощен със заповед № Л-1965/2 от 11.06.2021 г. на главния директор на ГДИН, да изпълнява функциите на началник на затвора 1-ва категория по чл. 15, ал.1, т.1-т. 8 от ЗИНЗС., поради което неоснователен се явява доводът на жалбоподателя за липса на компетентност на органа издал оспорения акт. Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва. Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая оспореният акт са издадени на основание конкретна правна норма от ЗИНЗС.

На последно място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, липса на всякакви мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др., което в случая не е налице.

При това положение съдът намира, че заповед № 2/21.06.2021 г., издадена от Р. Е. Д., на длъжност и.ф.началник на Затвора – С. не е нищожна, а наведените в тази връзка доводи от страна на жалбоподателя касаят материалната законосъобразност на акта.

Относно материалната законосъобразност на акта, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваната заповед е издадена, както се посочи по-горе от компетентен административен орган, надлежно упълномощен със заповед № Л-1965/2 от 11.06.2021 г. на главния директор на ГДИН и в предвидената писмена форма по чл. 59 от АПК. В обстоятелствена част на заповедта са посочени фактическите и правни основания, послужили за издаване на заповедта. В акта са изложени мотиви, че наложеното наказание все още не е дало своя коригиращ ефект в необходимата степен, като в момента с осъдения се работи в посока на изграждане на социални приемливи модели на поведение. Препратено е и към становището на НС СДВР. Предвид изложеното и с оглед константната съдебна практика, че мотивите на административният акт, могат да се съдържат в друг акт, предхождащ оспорения, съдът намира доводите на жалбоподателя изложени в тази връзка за неоснователни.

Съгласно чл. 198, ал. 4 от ЗИНЗС поставените на строг режим осъдени на доживотен затвор и на доживотен затвор без замяна може да се настаняват с мотивирана заповед на началника на затвора в общи помещения с останалите лишени от свобода и да участват във всички дейности заедно с тях. Видно от текста на цитираната разпоредба законодателят е предвидил възможност за поставените на строг режим осъдени на доживотен затвор и на доживотен затвор без замяна да могат да бъдат настанявани с мотивирана заповед на началника на затвора в общи помещения с останалите лишени от свобода и да участват във всички дейности заедно с тях. Безспорно е, че жалбоподателят е поставен на строг режим и наличието на тази предпоставка е налице. Административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност, съобразно формираното у него вътрешно убеждение. Преценява на първо място наличието на предпоставките за това - формални такива във връзка с режима на изтърпяване на наказанието „доживотен затвор“ и след това по целесъобразност - с оглед поведението на лишения от свобода, дали може осъдените на доживотен затвор и при строг режим да бъдат настанени в общи помещения, която преценка от своя страна не подлежи на съдебен контрол, предвид на което се явяват неоснователни доводите на оспорващият относно определянето от административният орган на риска, на взетите предвид обстоятелства и анализа на същите. В този смисъл е и трайната практика на ВАС на РБ по тълкуване и прилагане на закона Решение № 4199 от 11.04.2016 г. на ВАС по адм. д. № 10460/2015 г., Решение № 7995 от 10.06.2013 г. на ВАС по адм. д. № 3391/2013 г./.

В случая административният орган е отчел поведението на жалбоподателя, като цяло по време на изтърпяване на наказанието и е стигнал до извод, че наложеното наказание не е дало своя коригиращ ефект в необходимата степен. Стигнал е до извод, че е необходимо да бъде стабилизирано поведението на С., като няма пречка в бъдеще при трайно изразена тенденция да бъде постановено настаняването му в общи помещения с останалите лишени от свобода. Тази преценка е направена на база всички относими факти и обстоятелства, свързани с искането на лицето да бъде преместено в общо помещение. Същата е преценка по целесъобразност и съответното решение е на началника на затвора и същата е направена, като е постановен отказ, Въпреки, че са налице и положителни страни за жалбоподателя /обученията му, участието му в провеждани мероприятия/ същото само по себе си не обуславя извод за настаняване на лицето в общи помещения.

Предвид изложеното съдът намира, че постановеният отказ е законосъобразен и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 3 от АПК разноси се дължат на ответника, но предвид липсата на искане в тази насока, съдът намира, че не следва да присъжда такива на ответника.

Водим от това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на лишения от свобода К. П. С., изтърпяващ наказание „доживотен затвор“ в Затвора – [населено място] срещу Заповед № 2/21.06.2021 г., издадена от Р. Е. Д., на длъжност и.ф. началник на Затвора – С., с която на основание чл. 198, ал. 4 от ЗИНЗС е отказано на лишения от свобода К. П. С. да бъде преместен в

обща помещения, с други лишени от свобода.

Решението подлежи на обжалване от страните в 14-дневен срок от съобщаването му пред Тричленен състав на АССГ.

СЪДИЯ: